

Misijonska nedelja
Pirniče, 21. oktober 2018
»Kdor hoče postati velik...«

Dragi bratje in sestre!

Eno od nedelj v oktobru leto za letom posvetimo razmišljanju o misijonski dejavnosti Cerkve. Na ta dan se v mislih in molitvah mudimo ob naših misijonarjih po svetu, ki s svojo požrtvovalnostjo, trdom in vztrajnostjo med ljudi tretjega sveta prinašajo vero v Jezusa Kristusa in vzpostavljajo ustanove, strukture, ki, črpajoč iz vere v Jezusa Kristusa, pomagajo ljudem do človeka vrednega življenja.

Slovenci imamo celo vrsto pogumnih mož in žena - duhovnikov, redovnic, redovnikov in laikov - ki so vse svoje življenje posvetili oznanjevanju evangelija med ljudmi, ki Jezusa še ne poznajo. Letos smo se, ob 150 letnici smrti velikega misijonarja med severno-ameriškimi Indijanci Friderika Ireneja Baraga, večkrat pogovarjali o teh ljudeh. Pred dobrim mesecem dni sem prav njemu namenil eno od nedeljskih razmišljanj; z otroki smo poleti obhajali oratorij na temo življenja in dela tega velikega misijonarja in se z enim od misijonarjev, ki je več let deloval na Madagaskarju, tudi osebno srečali. A vrnimo se nazaj k izhodiščnemu vprašanju. Zakaj se ljudje odločajo za življenje misijonarja? Kaj jih žene, da za seboj pustijo vse udobje sodobnega življenja v domovini in se spustijo v avanturo, ki je vse prej kot varna in udobna ter pogosto od njih zahteva ogromno žrtev in odrekovanja?

Najprej je to gotovo zavest, da smo vsi ljudje Božji otroci. Tudi če živijo daleč od civilizacije, niso zato nič manj ljudje. In če je Jezus prišel na svet za vse ljudi, da vsem prinese zveličanje, je torej prišel tudi zanje, čeprav morda do sedaj še niso slišali zanj. Prvi in najgloblji motiv misijonarjev je tako oznanilo vesele novice o tem, da nas je Jezus, s svojim življenjem, s svojo smrtjo na križu in svojim vstajenjem, odrešil. Seveda bi bilo vse to govorjenje popolnoma brez smisla, če ne bi ljudje tudi v življenju, povsem konkretno začutili, kaj pomeni odrešenje. Jezus med nas prinaša ljubezen, mir in solidarnost. Jezus prinaša spravo med sprte in odpuščanje. Jezus prinaša zavest, da nismo sami in da nas nekdo, Bog, neskončno ljubi.

Zato se delo misijonarjev nikakor ne more končati zgolj z opravljanjem bogoslužja in verouka, pač pa se nadaljuje v povsem konkretnem vsakdanjem življenju. Misijonarji spodbujajo ljudi k medsebojni solidarnosti, organizirajo šole, zdravstvene ustanove, učijo ljudi kako poskrbeti za svoje zdravje, za dobre medsebojne odnose, za mir med nami. V prvi vrsti pa jih tega učijo s svojim

zgledom; s svojo požrtvovalno ljubeznijo do vsakega človeka in pripravljenostjo zanj storiti vse, kar je v njihovi moči. Biti misijonar pomeni biti pričevalec. Priča neskončne Božje ljubezni do človeka.

Verjetno ste ob tem začutili, da pravi namen misijonske dejavnosti Cerkve še zdaleč ni želja po tem, da bi večali število vernikov. Daleč od tega. Misijonarji se navdihujejo v ljubezni, s katero jih Bog ljubi, in želijo to ljubezen posredovati naprej drugim ljudem. In to svojo izkušnjo na najprimernejši način posredujejo naprej z doslednim življenjem po Jezusovem naročilu, ki smo ga danes slišali v evangeliju in še bolj po Jezusovem zgledu samem: *»Kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge.«* Amen.